

Sygn. akt XI W 5872/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Aleksandra Szustakiewicz

przy udziale oskarżyciela publicznego: P. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 grudnia 2014 roku w W.

sprawy przeciwko **R. J.**

synowi J. i I. z domu K.

urodzonemu (...) w C.

obwinionemu o to, że:

w dniu 19 maja 2014 roku ok. godziny 08:30 na Moście Ś. przy ul. (...) w W., kierując samochodem marki F. o numerze rej.

(...), nie zastosował się do znaku drogowego B-1 „zakaz ruchu w obu kierunkach”,

tj. o czyn z art. 92 § 1 kw,

I. obwinionego R. J. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, który kwalifikuje z art. 92 § 1 kw i za to na podstawie art. 92 § 1 kw skazuje go i wymierza mu karę nagany;

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego w całości od zapłaty kosztów postępowania i określa, że ponosi je Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 5872/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 maja 2014 roku około godziny 8.30 patrol Straży Miejskiej w składzie: T. P. i R. H. zatrzymał pojazd marki F. o numerze rejestracyjnym (...), poruszający się na Moście Ś. przy ul. (...) w W. - w strefie obowiązywania znaku drogowego B-1 „zakaz ruchu w obu kierunkach”.

Przedmiotowym pojazdem poruszał się obwiniony R. J., nie stosując się tym samym do znaku drogowego B-1 „zakaz ruchu w obu kierunkach”.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego w postaci:

- notatki urzędowej (k. 1-4);
- zeznań świadka T. P. (k. 36, 5v).

Sąd zważył, co następuje:

Ustalony przez Sąd stan faktyczny nie budzi żadnych wątpliwości.

Ujawniony materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie bez żadnych wątpliwości potwierdza sprawstwo obwinionego zarzucanego mu czynu. Zeznania strażnika miejskiego T. P., który podjął wobec obwinionego interwencję, korespondują z treścią notatki urzędowej. Zeznania świadka są jasne, pełne, logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Sąd daje im wiarę.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności także notatkę urzędową, stanowiącą podstawę ustaleń faktycznych. Jej treść koreluje z zeznaniami świadka T. P.; nie budzi ona żadnych wątpliwości.

Wiarygodne są także pozostałe ujawnione w toku rozprawy dokumenty - nie zachodzą bowiem żadne okoliczności mogące podważyć ich wiarygodność, a żadna ze stron ich nie zakwestionowała.

Przepis art. 92 § 1 kw stanowi, że kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego, podlega karze grzywny albo karze nagany.

Obwiniony nie zastosował się do znaku drogowego B-1 „zakaz ruchu w obu kierunkach”. Przepis § 16 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych stanowi, że znak B-1 "zakaz ruchu w obu kierunkach" oznacza zakaz ruchu na drodze pojazdów, kolumn pieszych oraz jeźdźców i poganiaczy; znak może być ustawiony na jezdni.

Niezastosowanie się do znaku drogowego wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 92 § 1 kw.

Zasadnym jest zatem twierdzenie, iż obwiniony jest sprawcą wykroczenia z art. 92 § 1 kw. Jego czyn jest bowiem bezprawny (narusza normę sankcjonowaną i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalny (realizuje wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karygodny (jest czynem społecznie szkodliwym), jest to także czyn zawiniony przez obwinionego (popełniony w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niego żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż obwinionemu można postawić zarzut, że w czasie popełnienia czynu nie dał posłuchu normom prawnym.

Wymierzając karę obwinionemu R. J., Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 § 1 i 2 kw. Sąd wziął także pod uwagę treść przepisu art. 36 § 1 kw.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Stopień społecznej szkodliwości czynu nie był znaczny. Zachowanie obwinionego stanowiło często spotykany na wielkomiejskich drogach przejaw chęci skrócenia sobie czasu drogi poprzez niezastosowanie się do znaku B-1 „zakaz ruchu w obu kierunkach”.

Wymierzając karę obwinionemu, Sąd miał równocześnie na uwadze okoliczności wymienione w art. 33 § 2 kw - właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, ustabilizowany sposób życia przed popełnieniem wykroczenia. Obwiniony nie był karany za przestępstwa ani wykroczenia drogowe (k. 28, 29). Zdaniem Sądu charakter i okoliczności czynu, a także dotychczasowa niekaralność obwinionego, w szczególności za wykroczenia drogowe pozwala przypuszczać, że zastosowanie kary nagany będzie wystarczające do wdrożenia go do

poszanowania prawa i zasad współżycia społecznego. Zdaniem Sądu kara w orzeczonej postaci będzie wystarczająca, aby uzmysłwić obwinionemu naganność postępowania. Nie jest konieczne wymierzanie kary grzywny.

Orzeczenie o kosztach oparto na przepisie art. 624 § 1 kpk, który to na mocy art. 119 kpw znajduje odpowiednie zastosowanie

w postępowaniu w sprawach o wykroczenia. Sąd kierował się w tym zakresie ustaleniem, że uiszczenie kosztów postępowania byłoby dla obwinionego zbyt uciążliwe, z uwagi na fakt, iż jest on aktualnie osobą bezrobotną (k. 19).